

Книга Даниїла — Номер сто вісімдесят п'ять

Втілення Божества: Глибоке сповідання Петра та його наслідки

Jeff Pippenger

2024-04-15

Коли Петро висловив свою відповідь на Христове запитання, ким учні вважають Христа, він визнав, що Ісус — Помазаник, Христос, Месія. Він також сказав, що Він — Син Божий.

Коли Ісус прийшов до околиць Кесарії Филипової, Він запитав Своїх учнів, кажучи: За кого люди вважають Мене, Сина Людського? Вони сказали: Одні — що Ти Іван Хреститель; інші — Ілля; а ще інші — Єремія або один із пророків. Він сказав їм: А ви за кого Мене вважаєте? І відповів Симон Петро та сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. А Ісус у відповідь сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не тіло й кров відкрили тобі це, але Мій Отець, що на небі. І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цьому камені Я збудую Церкву Мою, і брами пекла не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що тільки зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що тільки розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Матвія 16:13–19.

Через Петра Святий Дух представив основну істину, щоб сто сорок чотири тисячі могли її зрозуміти. Він зробив це в Паніумі, який був Кесарією Филиповою. Паніум — найсвятіше храмове місце в поклонінні драконові, бо Греція представляє світ, а світ в останні дні — це Організація Об'єднаних Націй, яка є земним представником дракона. «Ворота пекла» — це назва храму Пана, грецького козячого бога. Храм був збудований перед печерою, у якій було джерело Паніуму. Джерело Паніуму жило річку Йордан, яка є символом Христа.

Назва «Jordan» означає «той, що спускається», а річка бере свій початок у гірському регіоні північного Ізраїлю, живлячись головним чином джерелами гори Хермон — найвищої вершини хребта Хермон, де розташоване джерело під назвою «ворота пекла». Хермон означає «священний», а «Jordon» — «спускатися». Річка Йордан витікає з височин гори Хермон і спускається через Йорданську рифтову долину, зрештою досягаючи Мертвого моря, яке є найнижчою точкою на поверхні Землі.

Води, що живлять річку Йордан, беруть початок у храмі Пана і зрештою доходять до найнижчої точки на Землі, символізують сходження, яке здійснив Син Божий, коли Він полишив найвищу священну гору, щоб зійти до найнижчого «мертвого моря» цього світу. Сходження Христа з небес до смерті на хресті також означає, що Він узяв на Себе плоть падшої людини, бо Його шлях з небес до хреста живився водами, що брали початок у «брамах пекла».

Мертве море — не лише найнижче місце на Землі, а й найсолоніша водойма на Землі: у дев'ять разів солоніша за океан. Саме в смерті Христа на хресті, прообразом якої є Мертве море, Він підтвердив свій завіт із багатьма.

І кожне приношення твоєї хлібної жертви посолиш сіллю; і не дозволиш, щоб у твоїй хлібній жертві бракувало солі заповіту твого Бога; з усіма твоїми приношеннями приноси́тимеш сіль. Левіт 2:3.

На шляху від джерел гори Хермон ріка Йордан проходить через Галілейське море, яке також відоме як Тиверіадське озеро та озеро Кінерет. Галілея означає «петля» або «поворотний момент». Тиберій — ім'я римського правителя, який змінив Августа Цезаря, а через форму озера його називають Кінерет, що означає «арфа» або «ліра». Поворотним моментом для людства був час, коли правив Тиберій Цезар і коли було розіп'ято Ісуса, і тоді кожна арфа на небі замовкла. Географічне свідчення річки Йордан у зв'язку з «воротами пекла», тобто храмом грецького бога Пана, говорить про свідчення, яке Петро проголосив під натхненням Святого Духа.

Втілення Христа було поєднанням божественної і людської природи, що сталося, коли божественний Син Божий прийняв на себе людську плоть, тим самим поєднавши божественне з людським, як це символізують води джерела Пана, що живлять річку Йордан. Джерело Пана живили роса, дощ і сніг, які випадали на гори Хермона; Хермон уособлює «священну» гору, якою є Горній Єрусалим.

Пісня сходження. Давидова. Ось, яке добре й яке приємне, коли брати живуть разом у згоді! Воно, немов дорогоцінне миро на голові, що стікає на бороду, бороду Ааронову, що сходить аж на краї його шат; немов роса Хермонська, що сходить на гори Сіону; бо там Господь заповідав благословення — життя навіки. Псалом 133:1-3.

«Дорогоцінна олія», що стікала по бороді Аарона, була тією олією, яку використовували, коли його та його синів помазували на Божих священників.

І візьмеш з крові, що на жертovníку, і з елею помазання, і покропиш ним Аарона, і шати його, і синів його, і шати синів його з ним; і буде освячений він, і шати його, і сини його, і шати синів його з ним. Вихід 29:21.

Петро виголосив сповідання всіх учнів, і тим самим він виголосив сповідання ста сорока чотирьох тисяч, які мають бути помазані як єдине священство, піднесене як стяг. «Олія», якою був помазаний Аарон, була також як роса гори Хермон, а також як роса гір Сіону. «Олія» та «роса» — це послання, що представляє помазання Святого Духа.

Послухайте, о небеса, і я промовлю; і почуй, о земле, слова уст моїх. Нехай крапає, як дощ, наука моя, нехай спадає, мов роса, моя мова, як дрібний дощ на ніжну траву і як зливи на траву: бо я оповім Ім'я Господнє: воздайте велич нашому Богові. Повторення Закону 32:1-3.

«Роса» — це «вчення», що падає на гори Сіону, і це «елей» помазання, який об'єднує сто сорок чотири тисячі, що є Божими священниками в останні дні. Вчення капає, як дощ, і лине, як роса, бо воно «оприлюднюється». Воно оприлюднюється, бо небо й земля мають наставити вухо й почути слова Його уст через єдине священство, яке є знаменом, що проголошує вістки Опівнічного Кличу та Гучного Кличу.

Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає мир; що приносить добру звістку; що проголошує спасіння; що каже Сіонові: Твій Бог царює! Сторожі твої піднімуть голос; разом голосом заспівають, бо вони побачать віч-на-віч, коли Господь повернеться до Сіону. Вибухніть радістю, разом співайте, руїни Єрусалима, бо Господь утішив Свій народ, Він викупив Єрусалим. Господь оголив Своє святе рамено на очах усіх народів, і всі кінці землі побачать спасіння нашого Бога. Ісаїя 52:7-10.

Сторожі останніх днів, уособлені Петром, звіщають спасіння і мир, і вони будуть єдині, бо бачитимуть віч-на-віч. Це відбувається, коли «Господь знову повертає Сіон». Єврейське слово, перекладене як «знову повертає», означає «обернути». Коли Господь обертає назад становище Сіону, це означає, що Сіон перебував у полоні, як показано розсіянням, і це обертається, коли полон припиняється.

Бо так говорить Господь: коли сповняться сімдесят років у Вавилоні, Я навідаюся до вас і виконаю Своє добре слово щодо вас, повернувши вас до цього місця. Бо Я знаю думки, які маю щодо вас, — говорить Господь, — думки миру, а не зла, щоб дати вам сподіваний кінець. І ви покличете Мене, і підете та помолитесь до Мене, і Я вислухаю вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем. І буду знайдений вами, — говорить Господь, — і поверну вас із полону, і зберу вас з усіх народів та з усіх місць, куди Я вигнав вас, — говорить Господь, — і поверну вас до місця, звідки Я вигнав вас у полон. Єремії 29:10–14.

Усі пророки говорять про останні дні, і в останні дні Його народ перебуває в полоні, з якого має бути визволений, щоб сповнилося свідчення пророцтва.

Слово, яке було до Єремії від Господа, таке: Так говорить Господь, Бог Ізраїля: Запиши собі всі слова, які Я говорив до тебе, у книгу. Бо ось настають дні, — говорить Господь, — коли Я поверну з полону мій народ — Ізраїля та Юду, — говорить Господь, — і приведу їх назад до землі, яку Я дав їхнім батькам, і вони заволодіють нею. Єремії 30:1–3.

Після трьох із половиною днів сну, подібно до того, як Лазар спав чотири дні, а Даниїл перебував у жалобі двадцять один день, Михаїл воскресє двох свідків, які є Його народом останніх днів, об'єднує їх і також помазує їх через послання, яке оприлюднюють по всьому світу. Це послання — «роса» з гори Хермон (священної гори), яка живить джерело Пана, що згодом живить ріку Йордан. Помазання, здійснене через це послання, символізує помазання Ісуса, що означило момент, коли Він став Христом, про що засвідчив Петро.

Коли Петро визнав Христа Сином Божим, він представив Його і як Сина Божого, і як Сина Людського, як це символічно зображено водами «брам пекла», що живлять річку Йордан. Сповідання Петра було породжене натхненням Святого Духа, і саме та істина — що Ісус є Христос, Помазаник, і що Він є і Богом, і людиною — була визначена Ісусом як істина, що стане осередком боротьби проти Божого народу останнього часу, якому Христос обіцяв перемогу, бо «брами пекла» не подолають цієї істини.

Правда полягає в тому, що 11 вересня 2001 року, так само, як Ісус був помазаний під час Свого хрещення, розпочалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і що в тій історії настане розчарування, яке умертвить Його народ останніх днів, аж доки Він не воскресить їх і не змінить їхню неволю. Процес воскресіння включає об'єднання Його народу в могутнє військо, яке підноситься як знамено. Діло воскресіння, очищення, об'єднання та піднесення після смерті на вулицях проілюстроване у віршах з десятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла, а також в інших біблійних уривках. А у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий Христос знову приводить Своїх учнів до Кесарії Пилипа, до Паніума, і саме там печатка Божа вкарбовується навіки.

Лише коли ми зрозуміємо глибину цих фактів, ми зможемо розпізнати одкровення істини, що містяться у свідченні Кесарії Филипової. У вісімнадцятому вірші шістнадцятого розділу Євангелія від Матвія ім'я Симона Бар-Йони змінюється на Петра, що символізує сто сорок чотири тисячі, як раніше зазначалося в недавній статті. Математичне одкровення, закладене в цьому вірші, звеличує Ісуса як Дивного Лічильника, бо не лише Петра можна розуміти як такого, що представляє сто сорок чотири тисячі, але й Матвія 16:18 також є математичним символом «фі».

Перш ніж перейти до математики, пов'язаної з «фі», слід зауважити, що «фі» є складовою слова «Філіппи», другого з двох назв міста Паніум. Вісімнадцятий вірш вказує, що Ісус говорив до Петра єврейською мовою; це було записано грецькою, а згодом перекладено англійською. Ці три кроки свідчать про Христовий контроль над Його Словом. Коли це слово розглянути у поєднанні з математичною системою перемноження пронумерованих позицій, виявляється, що ім'я Петро дорівнює ста сорока чотирьом тисячам, тим самим підкреслюючи Ісуса як Дивного Обчислювача. У тому ж самому вірші, де Ісус проголошує, що Він збудує Свою Церкву, Дивний Обчислювач керував процесом перекладу, щоб забезпечити, аби істина, представлена у вісімнадцятому вірші шістнадцятого розділу, відповідала математичному символу «фі».

І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і ворота пекла не здолають її. Матвія 16:18.

Його Церква не просто збудована на вченні, що Ісус є Христос і що Він є Син Божий, а також на факті, що Він є Словом, і Слово створило та керує всім, включно з математикою, граматикую та ділами людей.

У Ньому й ми одержали спадщину, будучи наперед призначені згідно з наміром Того, Хто все чинить відповідно до постанови Своєї волі. Ефесян 1:11.

Фі, яке часто позначають грецькою літерою ϕ (фі), — математична константа, що приблизно дорівнює 1.618033988749895. Це число відоме як золотий переріз або божественна пропорція. Це «ірраціональне число», тобто його не можна виразити у вигляді простого дробу, а його десятковий запис є нескінченним і неперіодичним.

Золотий перетин має багато примітних властивостей і зустрічається у різних контекстах у математиці, мистецтві, архітектурі, природі та інших галузях. Його часто можна знайти в геометричних фігурах, таких як прямокутники, п'ятикутники та додекаедри, де відношення довшої сторони до коротшої дорівнює фі.

У мистецтві та архітектурі вважається, що золотий переріз створює естетично привабливі пропорції. Його застосовували митці та архітектори протягом усієї історії — від давніх цивілізацій до Ренесансу і далі — для проектування композицій, будівель і творів мистецтва. У математиці золотий переріз зустрічається в різних математичних рівняннях і послідовностях, зокрема в послідовності Фібоначчі, де кожен член є сумою двох попередніх. У міру зростання членів послідовності Фібоначчі відношення послідовних членів наближається до фі.

У вірші 16:18 ми знаходимо математичне число фі (1,618...). Ісус, Бог, «який звершує все за порадою Своєї волі», постановив поставити Свій підпис, засвідчуючи Себе як Пальмоні — Дивного Обчислювача, або Того, Хто Числить Таємниці, — у пророчій географії, що визначає поле бою Його Церкви проти брам пекла в останні дні. На тому пророчому полі бою, через Свій контроль над числами, Він ототожнив сто сорок чотири тисячі з «Петром», якому було змінено ім'я з «Симона», того, хто чує звістку голуба, на «Петра», тим самим позначивши сто сорок чотири тисячі як Свій завітний народ останніх днів.

«Скеля», на якій Він обрав збудувати Свою церкву, — це основоположна скеля, основа і головний наріжний камінь «семи разів» з Левіта 26, бо немає істинного фундаменту поза Христом. Від хрещення Христа, коли Симон «почув» звістку голуба, і аж до хреста Мертвого моря, протягом тисячі двохсот шістдесяти днів, двічі на день, приносилися ранкова та вечірня жертви, за винятком останнього дня тих тисячі двохсот шістдесяти днів, бо того дня вечірня жертва вислизнула від священника, і на хресті Христос помер як дві тисячі п'ятсот двадцять жертва.

Все — жах і сум'яття. Священик ось-ось заколе жертву; але ніж випадає з його безсилої руки, і ягня втікає. Прообраз сповнився у смерті Божого Сина. Велика жертва завершена. Шлях у Святе Святих відкрито. Новий і живий шлях приготований для всіх. Грішному, скорботному людству більше не потрібно очікувати приходу первосвященника. Бажання віків, 757.

«Скеля», на якій Він збудує Свою церкву, — це наріжний камінь, який відкинули будівничі; його число — «дві тисячі п'ятсот двадцять». В одному короткому вірші Христос являє Себе Владикою всього, і коли Він це робить, Він стоїть і промовляє у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу Даниїла.

І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і ворота пекла не здолають її. Матвія 16:18.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

«Таємне належить Господу, Богові нашому, а відкрите — нам і дітям нашим навіки». Повторення Закону 29:29. Як саме Бог звершив діло творіння, Він ніколи не відкрив людям; людська наука не може дослідити таємниць Всевишнього. Його творча сила так само незбагненна, як і Його буття.

Бог дозволив, щоб на світ пролився потік світла як у науці, так і в мистецтві; але коли ті, хто називає себе людьми науки, розглядають ці питання лише з суто людської точки зору, вони неминуче доходять хибних висновків. Можна невинно міркувати понад те, що відкрите Божим словом, якщо наші теорії не суперечать фактам, що містяться у Святому Письмі; але ті, хто полишає Боже слово і прагне пояснити Його творіння на підставі наукових принципів, дрейфують без карти й компаса невідомим океаном. Найвидатніші уми, якщо їх у дослідженнях не скеровує Боже слово, заплутуються у спробах простежити взаємозв'язок науки й одкровення. Оскільки Творець і Його діла настільки перевищують їхнє розуміння, що вони не можуть пояснити їх природними законами, вони вважають біблійну історію недостовірною. Ті, хто сумнівається в достовірності записів Старого й Нового Заповітів, зроблять ще один крок і засумніваються в існуванні Бога; а тоді, втративши свій якір, їх кидатиме об скелі невір'я.

Ці люди втратили простоту віри. Має бути тверде переконання в божественному авторитеті Святого Божого Слова. Біблію не слід перевіряти мірками людських уявлень про науку. Людське знання — ненадійний дороговказ. Скептики, які читають Біблію лише для того, щоб чіплятися, можуть через недосконале розуміння чи то науки, чи то одкровення стверджувати, що знаходять між ними суперечності; але за правильного розуміння вони перебувають у повній гармонії. Мойсей писав під керівництвом Духа Божого, і правильна теорія геології ніколи не заявлятиме про відкриття, які не можна узгодити з його твердженнями. Уся істина, чи в природі, чи в одкровенні, узгоджується сама з собою в усіх своїх виявах.

У Слові Божому порушено багато питань, на які найвидатніші вчені ніколи не зможуть відповісти. До цих питань привертається увага, щоб показати нам, як багато, навіть серед звичайних речей повсякденного життя, є такого, чого обмежені розуми, попри всю їхню хвалену мудрість, ніколи не можуть до кінця осягнути.

Проте науковці вважають, що можуть осягнути Божу мудрість, те, що Він учинив або може вчинити. Переважає уявлення, що Він обмежений власними законами. Люди або заперечують чи ігнорують Його існування, або ж уважають, що здатні пояснити все, навіть дію Його Духа на людське серце; і вони вже не шанують Його імені й не бояться Його сили. Вони не вірять у надприродне, не розуміючи ні Божих законів, ні Його безмежної сили здійснювати Свою волю через них. У звичному вжитку термін «закони природи» охоплює те, що людям вдалося відкрити щодо законів, які керують фізичним світом; але які ж обмежені їхні знання, і яке безмежне поле, де Творець може діяти в згоді зі Своїми законами й водночас залишатися цілком поза розумінням скінченних істот!

Багато хто вчить, що матерія володіє життєвою силою — що матерії надано певні властивості, і потім її залишено діяти завдяки притаманній їй енергії; і що процеси природи здійснюються у злагоді з незмінними законами, в які не може втрутитися навіть Сам Бог. Це помилкова наука, і вона не підтверджується Словом Божим. Природа — служниця свого Творця. Бог не скасовує Своїх законів і не діє всупереч їм, але постійно використовує їх як Свої знаряддя. Природа свідчить про розум, присутність, діяльну енергію, що діє в межах її законів і через них. У природі відбувається безперервна дія Отця і Сина. Христос каже: «Отець Мій працює аж досі, і Я працюю». Івана 5:17.

Левити у своєму гімні, записаному Неемією, співали: «Ти, так, Ти — Господь єдиний; Ти створив небо, небо небес, з усім їхнім військом, землю і все, що на ній, ... і Ти всіх їх зберігаєш». Неемії 9:6. Що ж до цього світу, Боже творче діло завершене. Бо «діла були звершені від закладин світу». До євреїв 4:3. Та Його сила й далі діє, утримуючи в бутті Його творіння. Пульс б'ється і подих слідує за подихом не тому, що механізм, раз запущений, діє за власною внутрішньою енергією; але кожен подих, кожен удар серця — це свідчення всепроникної опіки Того, в Якому «ми живемо, рухаємося й існуємо». Дії апостолів 17:28. Не завдяки притаманній їй силі земля з року в рік дає свої плоди й продовжує свій рух навколо сонця. Рука Бога керує планетами й утримує їх на місці в їхній впорядкованій ході небесами. Він «виводить їхнє військо лічбою; усіх поіменно кличе за величчю Своєї сили, бо Він сильний у потузі; жодна з них не бракує». Ісаї 40:26. Його силою розквітає рослинність, з'являється листя і квіти цвітуть. Він «траву вирощує на горах» (Псалом 147:8), і Ним долини стають родючими. «Усі звірі лісові ... шукають свою поживу від Бога», і кожне живе створіння, від найменшої комахи аж до людини, щодня залежить від Його промислу та опіки. У прекрасних словах псалмоспівця: «Усі вони на Тебе чекають.... Що Ти даєш їм, те вони збирають; Ти відкриваєш Свою руку — вони насичуються благом». Псалом 104:20, 21, 27, 28. Його слово повеліває стихіями; Він покриває небеса хмарами й готує дощ для землі. «Він дає сніг, як вовну; іній розсипає, мов попіл». Псалом 147:16. «Коли Він подає Свій голос, чути гуркіт вод на небі; Він підіймає пари від кінців землі, творить блискавки з дощем і виводить вітер зі Своїх скарбниць». Єремії 10:13.

«Бог — основа всього. Уся істинна наука перебуває в гармонії з Його ділами; уся істинна освіта веде до послуху Його правління. Наука відкриває нам нові дива; вона злітає високо й досліджує нові глибини; але не приносить зі своїх досліджень нічого, що суперечить божественному одкровенню. Невігластво може намагатися підтримати хибні уявлення про Бога, апелюючи до науки, але книга природи і писане слово проливають світло одне на одного. Таким чином ми приходимо до поклоніння Творцеві та до розумної довіри до Його слова.» Патріархи і Пророки, 113–115.